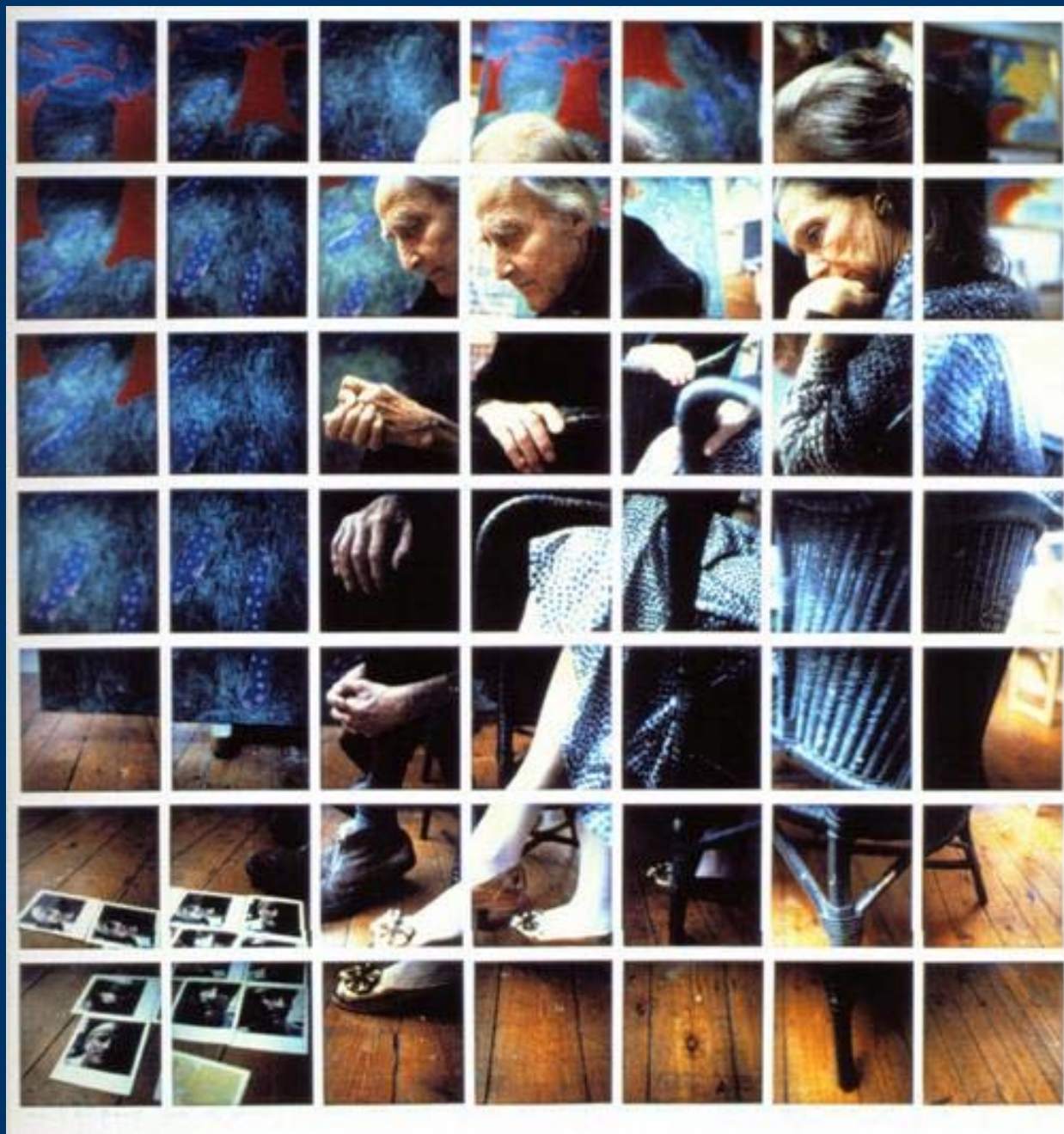
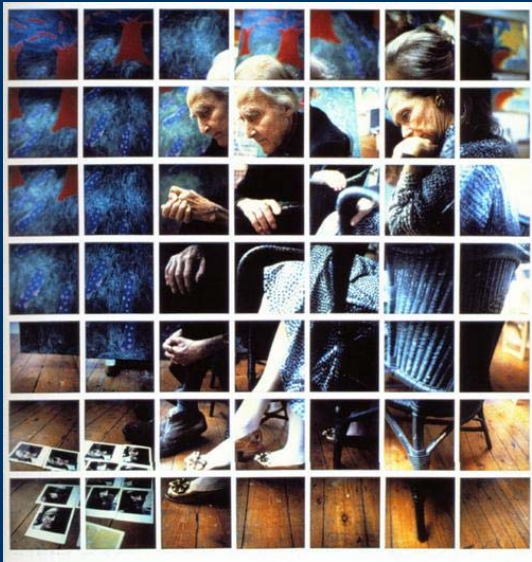

NADER in ZIEN

Een leuke foto, maar er is wat mee...

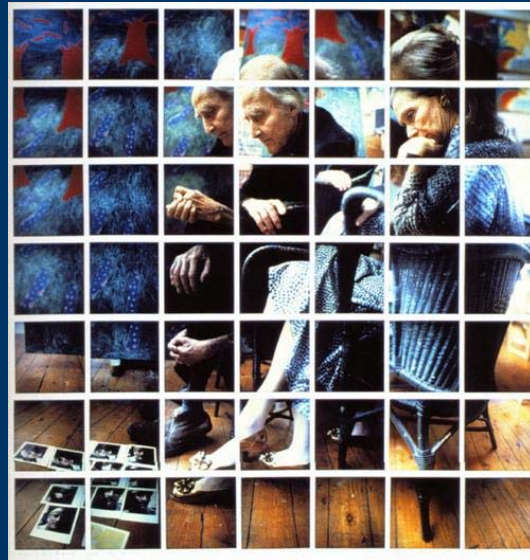

Een Hollandse analyse (“Wat klopt hier niet ?”) leidt tot de conclusie dat het hier om een “foute” foto gaat.

Handen komen meer dan 1 keer voor. Voeten zijn dubbel ingezoomd. Verbindingen kloppen niet.

Fout.

Volgende foto graag.

Anders dan bij management, wordt nu de foto herhaald.

En de kloktijd gaat uit.

In eerste instantie is dat voor een manager irritant.

Stil staan bij, is niet zijn sterkste kant.

Zelfs bij managers komt er uiteindelijk wel een reflectie die verder gaat dan een reflex.

Als je de kloktijd maar uitzet.

En blijkt de foto weliswaar nog steeds stuk te zijn, maar op de een of andere manier hindert dat niet doorslaggevend.

Iets over de achtergrond van de foto weten helpt daarbij ook.

Een paar details:

De foto is gemaakt door [David Hockney](#), een Engelse schilder die in Los Angeles woont.

De foto is eigenlijk een collage van polaroids, die dakpansgewijs over elkaar gelegd zijn.

Links onder in de foto zelf is die werkwijze zichtbaar.

Centraal in de collage staat de moeder van de fotograaf, Laura Hockney.

Je zou kunnen zeggen dat het een portret van haar is.

De rest van de scène wordt dan de setting waarin Hockney zijn moeder wil plaatsen.

Schilders van kinderportretten gebruiken ook vaak attributen van het kind en de kinderkamer om meer achtergrond over het kind te geven.

Overigens wordt door veel mensen mevrouw Hockney in eerste instantie als een man gezien.

De handen van moeder Hockney worden nadrukkelijk en 4 maal weergegeven.

Er spreekt beweeglijkheid uit, maar ook kracht.

Het zijn handen die in de tuin kunnen werken, maar ook denkprocessen kunnen ondersteunen.

De persoon rechts naast Laura is duidelijk een generatie jonger.

Samen naar iets kijken is soms een teken van een grote verbondenheid.

Laura lijkt krachtig met het volle leven verbonden.

Al oogt haar linker polaroid vermoeider, zorgelijker en ouder dan de rechter.

Als vertegenwoordiger van een nog jongere generatie ligt David zelf, links onder op de grond met foto's te spelen.

Hij is dan in werkelijkheid 53 jaar oud.

Een oude vrouw, in een rijke, vitale entourage.

De lichte kleuren blauw en de blokhutachtige vloer lijken dat beeld te versterken.

Maar er zijn ook uitsneden te maken die verwijzen naar verder weg.

De twee linker blauwe patronen doen denken aan een rouwkapel.

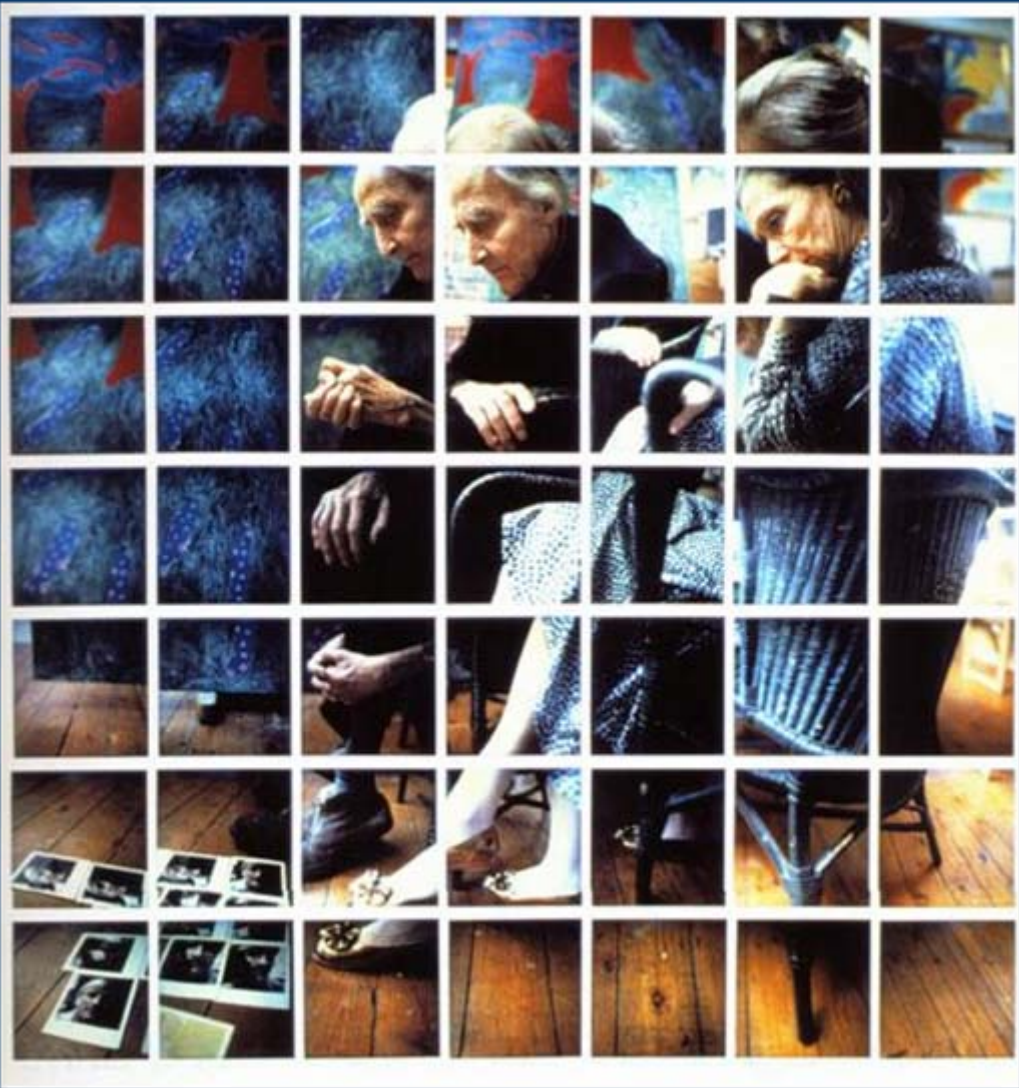
Zeker in combinatie met deze versie van haar handen.

Mij doen ze altijd denken aan foto's van Frans Liszt op zijn doodsbed.

Is behalve het leven zelf, ook de tijd na het leven in beeld gebracht?

We kijken inmiddels heel anders naar de collage.

Een polaroid collage houdt het midden tussen een foto en een film.

De tijd lijkt er in te zijn gevangen.

De scène heeft waarschijnlijk ook wel 10 of 20 minuten geduurd.

En de collage wellicht enkele dagen.

Ook de ruimte beleef ik anders.

Het is net of ik zo *in* de foto zou kunnen stappen, en onderdeel van de scène zou kunnen uitmaken.

Inmiddels weet ik ook niet meer of er polaroids verwisseld zijn. Dat kan gemakkelijk. Een foto minder, meer of anders, verstoort het totaalbeeld niet.

Maar kan de toonzetting wel beïnvloeden. Terzijde, of op de achtergrond. Maar toch.

Grappig is ook de links-rechts-verdraaiing.
De vriendin komt nu centraler in beeld.
En moeder verdwijnt meer naar de achtergrond.
De tijd lijkt nu ook sneller te lopen.
Alsof ook even de stilte verbroken is,
die ik in de vorige afbeeldingen nog zo hard hoorde.

Pijnlijk, maar toch ook louterend,
toen ik vandaag ontdekte dat de collage niet Laura
Hockney met vriendin betreft,
maar Bill Brandt en zijn vrouw.

De vrouw blijkt dus toch een man te zijn.

Het verhaal over leven, dood en kind,

Twintig jaar lang met veel plezier verteld en geloofd,

Blijkt niet waar.

Door plaatjes verleid?

Het was wel een heel mooie tijd.

Amsterdam, 12 juli 2007

Paul Valens